

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Amenitats immobiliàries | Aquest estiu del 2011 a l'Alt Empordà –espai turístic, com l'Empordà sencer i com tot el país– ha donat facilitats per a l'accés a l'apartament, a la vil·la, al bungalow o al xalet. Per a la compra, no per al lloguer. El lloguer s'ha mantingut en uns estàndards similars als estius de quan no hi havia crisi o encara no se'n parlava. El francès o el barceloní que llogava ho segueix fent perquè continua passant el lleure estival a la costa, però el que no fa aquest turista –o ho fa poc– és comprar, perquè té menys calés, perquè l'accés a la hipoteca ha estat restringit o perquè veu que els habitatges van baixant de preu i s'espera. Esperar-se rere el canyer a l'aguait, a més, possibilita el tret precís a l'immoble que s'ha de vendre amb presses perquè el propietari té un mal de ventre monetari: feina precària, impossibilitat de fer front a les lletres del crèdit i, ja se sap, els mesos es toquen... Per això s'han pogut i es poden adquirir pisos urbans, però sobretot segones residències, a molt bon preu. Bé: potser senzillament al preu just del qual no s'haurien d'haver mogut si, gràcies a l'Estat, als bancs i a la inconsciència

personal, no s'hagués pensat tothom que era ric pel simple fet de respirar. Aquest estiu, i de moment també, les agències intermediàries entren amb facilitat a la roda del regateig –«en demanen tant, però el donarien per...; vostè, quant en pagaria?»–, la qual cosa obre la porta a ofertes a la baixa. En el vessant empordanès de l'Albera s'ha venut una casa, a prop de poble, amb 3.000 m² de solar, per 90.000 €: regalada, si tenim present que sortia a la venda per 150.000 €, que ja era un molt bon preu.

Amenitats en restaurants | No diríem pas que arreu, però sí que en molts restaurants aquest juliol i agost han seguit una tendència que ja s'havia manifestat al llarg de la primavera i fins i tot del darrer hivern. Per dir-ho de pressa, les racions han augmentat en qualitat i quantitat, els preus s'han moderat i el servei –eficàcia i amabilitat– ha millorat. Quan diem *restaurants* ens referim, a més dels clàssics de tot l'any, a tota classe d'establiments dedicats a l'oferta alimentària, servida en barra o taula, que proliferen i són tan diversos en l'època estival. Els menús econòmics –l'oferta estel·lar en les nostres latituds– s'han flexibilitzat; els *contorni* dels peixos i filets de la carta, gràcies a un servei servicial, han pogut ser «personalitzats» amb facilitat insòlita; la clientela s'ha vist sovint sorpresa amb un aperitiu, entreteniment, etc. que, més enllà de les austeres olives

amb pinyol, els ha amenitzat l'espera del primer plat. Segurament la *ditxosa* crisi ha predisposat el món de la restauració –una de les bases del turisme– no només a servir-se del client més o menys afamat, sinó també a servir-lo. A veure quant dura

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

L'estiu a l'Empordanet: platges i carreteres plenes | Realment, em costaria de trobar un títol més obvi per a la crònica, però ara que la tardor s'acosta em permeto de renegar una mica de la massificació que vivim a l'estiu. I ja sé que fa lleig criticar allò que ens dona el menjar; tinc clar que si no fos pels forasters estivals, de nosaltres potser ja no en cantaria ni gall ni gallina. L'indignat que clandestinament porto a dins, però, se'm rebel·la, pren el ritme del teclat de l'ordinador i em dicta aquestes línies plenes de suor i cansament. Ho confesso: a mi m'agrada moltíssim anar a la platja, és una de les coses que més m'agrada, però massa sovint durant la canícula aquest fet tan natural en els habitants dels pobles costers se'm regira i esdevé un infern. L'indignat atia el foc i em matxuca.

>> Turistes entrant en un apartament.

ACN - TANIA TAPIA

>> Els cuiners del restaurant, a la cuina d'El Bulli.

GUMÀ, VIOLETA - ACN

>> Turistes a la platja.

ARXIU ACN

Em vull fixar sobretot en una platja que és paradigma i metàfora del nostre país. Castell, la platja i el paratge, salvats de l'especulació gràcies a un referèndum municipal, estan ara a mans de les glòpades d'estiuejants que omplen la sorra i les pinedes veïnes, dormint-hi, banyant-s'hi, fumant-hi. I dinant en un aparcament –cosa que mai no havia vist– tan polsós com una tarda de duel en un *western*. Al meu parer ni és sostenible, ni potser tampoc no és lògic ni necessari. L'ecotaxa que es paga per l'aparcament hauria de ser molt més alta del que és, i la pressió sobre les rulots hauria de ser menys indulgent. A la barraca d'en Dalí, ja al bosc, camí de Cala Sanjà, li han sortit tants amics que fins i tot algun s'hi queda a dormir. Servituds necessàries; peatges que ens sortiran cars. Però sempre ens queda la tardor, el paradís de les platges.

Si els aparcaments que voregen les platges són plens és que les carreteres han estat plenes un moment o altre. Aquest juny passat hem estrenat el desdoblament de la C-31, que va des de Palamós a Platja d'Aro, travessant el municipi de Sant Antoni i el de Calonge; s'ha aconseguit així enllestir uns quants graus més d'allò que s'ha consensuat d'anomenar l'Anella de les Gavarres. Vivim temps difícils, estranys. De desistiment i d'indignació. No seré pas jo qui en discuteixi la conveniència, però sí que en qüestiono la dimensió. El nus de vies que conflueixen amb els ponts

a Palamós i a Platja d'Aro són faraònics, sí; però no tan sols això: més que d'una altra cosa, els qualificaria d'inapropiats. No s'adiuen amb nosaltres; potser s'adiuen amb els cotxes, sí, però de ben segur que poc tenen a veure amb nosaltres. I ja sé que això és només una percepció i una impressió personals, però crec que l'Empordà mereixia una cosa més adequada a la seva idiosincràsia (disculpeu la parauleta, però és que em venia bé). Només això.

LA GARROTXA

joan sala

Nou Centre de Documentació | Una de les col·leccions particulars més importants del país especialitzada en temes d'art dels segles XIX i XX és la de Ramon Arús, de Barcelona, que ha signat un conveni amb l'Ajuntament d'Olot pel qual cedeix el seu fons a la ciutat per un termini de deu anys. A més de molts llibres, hi ha revistes i catàlegs d'una gran especialització, tots els quals passaran a formar part del Centre de Documentació que s'ubicarà en breu en unes dependències de l'edifici de l'Hospici i que serà gestionat per l'Observatori del Paisatge –que ja disposa d'un considerable fons documental– i el futur Museu del Paisatge de Catalunya. El Centre serà un

punt de referència obligat en la relació entre el paisatge i l'art, amb vocació de convertir-se en capdavanter a nivell europeu. Ha estat una notícia que s'ha produït al final de la legislatura socialista, que acaba amb una molt bona nota pel que fa a política cultural.

Polítiques erràtiques | Pocs dies abans de començar el festival de creació contemporània PNRMica 60:1 la Conselleria de Cultura no havia ni respost a la petició de suport econòmic, al qual s'havia compromès, com en les deu edicions anteriors. Es van haver de canviar propostes emparaulades ja que l'Ajuntament d'Olot es va veure obligat a fer-se càrrec de les despeses, tot i que des de la Conselleria consideraven que era «un festival estratègic», amb assistència de programadors de diferents països. De l'edició d'enguany cal esmentar el macroespectacle que es podia veure des de dalt del volcà Montsacopa, format per 60 intervencions que es feien en diferents llocs de la ciutat, amb una resposta ciutadana que va superar les expectatives. Un concert de Carles Santos des de dins del cràter va fer de cloenda. No hi ha relació, sovint, entre les promeses i les actuacions dels polítics.

Els ajuntaments comarcals | La constitució dels nous ajuntaments de la comarca, amb una majoria de CiU, ha estat notícia, com arreu del país. Amb una abstenció global del 34,7%, Con-

>> *L'autovia entre Palamós i Platja d'Aro s'estén al llarg de 13 quilòmetres.*

ACN - XAVIER PI

>> *Observant l'espectacle del Festival PNRMica 60:1 des de dalt del volcà Montsacopa.*

TEATRE PRINCIPAL D'OLOI